Ч. 246. Середа 16 (3) падолиста 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

110 засїданє I. сесиї IX. періоду з дня 14-го падолиста 1910.

Вчерашне засіданє сойму розпочало ся о год. 9½ рано. Перед приступленєм до дневного порядку відчитано зголошені внесеня і інтерпеляциї.

П. Скржиньский і тов. зголосив внесенє в вправі екзекуций податкових в повіті березівскім.

П. Целюх вніс інтерпеляцию в справі доходжень переводжуваних жандармериєю.

З черги відчитано заяву послів польских на протест українських послів против законности нарад на засіданю в дни 11 с. м., в котрій стверджено, що ті наради відбували ся згідно з реґуляміном. Дальше відчитано новий протест українських послів против законности нарад на засіданю з дня 12 с. м.

П. Маршалок краєвий заявив, що заяву польских послів, як і протест українських послів будуть долучені до протоколу нарад.

Відтак п. Старух запитав п. Маршалка, з якої причини не можна одержати білетів вступу на ґалерию.

П. Маршалок відповів, що зарядив, аби для послів, жадаючих білетів, канцелярия соймова не робила ніяких трудностий, а особи, які п. Старух хотів впровадити на ґалерию, велів п. Маршалок впустити без білетів.

Коли п. Маршалок заповів, що палата приступає до дневного порядку, відозвала ся на лавах українських послів голоси протесту і розпочала ся звичайна обструкция, котра тревала підчас цілого засіданя.

Довшу буджетову промову виголосив п. др. Батталія. Бесіда п. Батталії тревала до год. 2½ з полудня.

П. Маршалок ствердивши, що буджетове засїданє тревало звиж пять годин, приступив до закритя єго. Перед тим забрав голос п. Петрушевич і вніс протест против важности нарад на нинїшнім засіданю.

На тім о год. 2·40 п. Маршалок закрив засїданє, назначивши слідуюче на нині 9 год. рано.

Вісти політичні.

З угорскої делеґациї. — Ческо-нїмецка угодова конференция.

На суботнїшнім повнім засіданю угорскої делеґациї в дискусиї над буджетом міністерства справ заграничних промавляв дел. Саві, з партиї Кошута, за як найбільшим зближенєм до Туреччини для противваги Славянам. Дел. Ісекуч, з партиї праці, наводив історичні докази не підперте претенсиї Угорщини до Боснии. Дальше забрав голос дел. Шолїмоші, з партиї праці і заявив, що анексия була конечна, а час до єї переведеня був добре вибраний.

Дел. Раковский з партиї людової заявив, що буде голосувати вправді за буджетом, однако не може прилучити ся до вотум довіря для управи міністерства справ заграничних.

Дел. гр. Стефан Тиса заявив, що заграничної політики у ніякої держави не було так ясної і успішної, як політика австро-угорскої монархії від року 1867. Що до Росиї, то коли она скріпить ся, буде найповажнїшим противником Австро-Угорщини на Балкані, хоч не належить зараз думати о тім, аби противности мали довести аж до війни. Коли порозуміне в справі балканьскій було можливе з Росиєю в минувшости, то буде можливе і в будучности.

Дел. гр. Баттіяні застеріг ся против того, аби в австрийскій делеґациї порушувано угорскі справи народні.

Румуньский епископ Гошсу протестував против підозрінь, немов би на Угорщині була румуньска ірредента.

Подорожний куфер.

Оповіданє на основі правдивої події.

З нїмецкого — Ф. Тіме.

(Конець).

— Котрими дверми він увійде? — спитав інспектор знову.

— Тими самими, котрими й панове увійшли.

— А сими другими куди виходить ся?

— До одної з прочих комнат для гостий.

— Чи ви казали там затопити?

— А вжеж.

— А третого виходу тут нема?

— Нема, пане інспекторе.

— Добре, то двох людий мусить собі станути на дворі. Ви сховаєте ся в сїнех, але так, щоби той підозріний, коли увійде до сеї комнати, вас не видів. Чи маєте револьвери під рукою?

— Все в порядку, пане інспектор.

— То ідіть же! Той злодюга готов нам ще сїсти на карк, заким би ми о тім могли подумати.

Оба полїцисти вийшли з комнати, підчас коли інспектор і Петерс зайшли до згаданої комнати для гостий.

— Постарайте ся о то, щоби давінок зпереду добре задзвонив, коли увійдете з якимсь, що буде допитувати ся — сказав ще урядник до господаря — і принесіть нам кілька склянок пива, пару циґар і дечого перекусити. — Бо може бути — додав він усьміхаючись, звернений до Петерса — що будемо мусїли посидіти тут аж до одинайцятої.

— Чи може маєте надію зловити тут вломника? — відважив ся Петерс несьміливо спитати.

— А вжеж — відповів інспектор рішучо і приступив близенько до дверий і глянув крізь дірку в них зроблену до осьвітленої сусідної комнати. Приступіть ся, Петерсе, сюди і подивіть ся крізь дірку. Чи можете добре там видіти, де куферок стоїть.

Петерс подивив ся крізь дірку.

— Все дуже добре видко.

— Ну, то вже добре. Принесіть же кілька стільців, бо мусимо посідати собі близько дверий.

Шлюсар зробив так. Тимчасом вернув господар з перекуском і пивом. Та й для Петерса була порядна порция, а бідний виголоднілий чоловічок не дав ся довго просити.

Коли оба попоїли, закурив собі інспектор сьвіже циґаро та й подав одно шлюсареви.

— Закуріть собі — сказав він. — Наш чоловічок появить ся мабуть аж пізно вечером. Можу вам длятого зовсім спокійно розповісти, яку я лапку на него —

Інспектор не докінчив вже. В сїй хвили дав ся почути прошибаючий голос дзвінка. Здивований подивив ся урядник на свій годинник.

— Пів до девятої. Невжеж би то дійстно він був? Борзенько, Петерсе, подивіть ся крізь дірку.

Двері отворили ся і увійшов господар з якимсь незнакомим, котрий недовірчиво розглядав ся по комнаті і взагалі у всїх своїх рухах проявляв замітну непевність.

— Чи той? — шепнув інспектор до Петерса.

— Здає ся.

Урядник поліцийний став підслухувати під дверми.

— Вя приходите ізза куфра — відозвав ся господар. — Чи можете дати доказ, що то дійстно ваша власність?

— Можу — відповів незнакомий. — На нім є знаки М. Ґ. — я називаю ся Моріц Ґертнер. Куфер той вкрав менї вечером в дорозї до готелю якийсь чоловік, котрий підняв ся завести мене до готелю.

— Чи маєте якусь леґітимацию?

— Ось тут она.

— Господар став уважно приглядати ся паспортови, котрий подав єму незнакомий.

— А тепер головна річ — відозвав ся він відтак. — Чи можете мені сказати, що там есть в тім куфрі?

— А ви єго отвирали? — спитав незнакомий борзо.

— Ні. Але ви мусите мене переконати, що ви — Або заждіть! — перебив він собі нараз. — Коли ви справедшний властитель, то мусите преці мати ключ від него. Скажіть ме-

Дел. ґр. Аппоний заявив, що суть живла, які підбурюють румуньский нарід. Відтак обговорював справу анексиї, котрої конечність яко член правительства узнав, однак після его погляду, приготовленя до анексиї були недостаточні. Вкінци підніс історичні права Угорщини до Босни і Герцеґовини. По промові дел. Голльо покінчено ґенеральну дискусию. Вчера вела ся подрібна дискусия і буджет міністерства справ заграничних ухвалено.

Проба ческо-німецкої угоди поки що не довела до ніякого успіху. Про поборенє всіх перепон нема вже навіть бесіди; а навіть ще гірше: з поміж тих справ, о котрих говорено, що будуть полагоджені, деякі як здаєть ся будуть зовсім поминені. Так на пр. стратив виглянди полагодженя закон язиковий, хоч були хвилі, коли здавало ся, що перейде гладко. Теперішна проґрама малої угоди містить вже лиш краєвий статут, школи для меншости, податковий закон і буджет.

В кругах німецких послів заперечують рішучо поголоскам шириним радикалами, немов би консервативна шляхта хотіла відтягнути ся від посередництва. Німці з великим признанєм підносять, що консервативна шляхта робить що може, аби угоду довести до заключеня. Особливо ґр. Тун і Мартінец кождого дня від рана до вечера були діяльні. Коли хто провинив ся, то після гадки Німців лише ческі радикали, під котрих напором уступають очивидно також і инші ческі сторонництва.

В суботу цілий день присьвячено зовсім приватним нарадам; всі инші конференциї відложено. Вчера зібрали ся ческі сторонництва на остаточну нараду і мають подати свою ухвалу німецким сторонництвам, котрі збирають ся нині. Є велика імовірність, що нині рішить ся справа. Що до шкіл меншости нема сумніву, що Німці в засаді також їх хочуть, однак головний спір розвиває ся в двох напрямах, іменно що до поділу коштів і що до субвенционованя приватних шкіл, бо Німці побоюють ся надто великого числа приватних шкіл ческих в німецких громадах.

Чехи жадають, аби 75% коштів тих шкіл покривав край, а 25% громади. Крім того жадають они для кождої школи меншости, котра числить бодай 30 дітий 1000 корон річної субвенциї. Та послідна точка стрічає у Німців найбільші трудности.

Як довідує ся віденьский кореспондент „Czas-у", скликанє парляменту на 22. с. м. не є ще зовсім певне. Значить ся, що бар. Бінерт рішив ся вправді на такий реченець, однак на случай угоди, коли би одержав з Праги вість, що хочби в части може она бути переведена і іде ще лиш о кілька днів проволоки, то радо відложить той реченець до кінця місяця.

Новинки.

Львів, дня 16-го падолиста 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Висший суд кр. в Кракові переніс офіциала канцелярийного Мих. Вонсовича з Лиманової до Нов. Санча і іменував тит. вахмайстра жандармериї Март. Якубчика, канцелістом в Лимановій.

— **Державний іспит** з музики в львівскій консерваториї зложила 5 с. м. з відзначенем, відома з виступів на укр. концертах, пяністка п. Олена Яцишинівна, абсольвентка „Висшого Музичного Інститута ім. Лисенка", учениця п. Криницкої.

— **Оповіщене.** Є. Е. п. Міністер віроісповідань і просьвіти позволив рішенем з дня 9 жовтня 1910 ч. 40037 філії руского Тов. педаґоґічного в Коломиї отворити приготовляючий і перший рік прив. женьскої семинариї з рускою викладовою мовою вже в шк. році 1910/11. Тому виділ приступає до основаня згаданих кляс. Услівя принятя: Скінчений 14 рік житя для приг. року, а 15 для першого, відповідне приготоване і лікарске сьвідоцтво. Зголошуватись по інформациї можна до 20 с. м. до директора пана Осипа Чайківского ул. Українська ч. 29 устно або письменно. Вступний іспит відбуде ся 23 с. м. Наука зачнесь зараз, однак приготовляючий рік буде отворений лише тоді, коли зголосить ся відповідна скількість учениць. За Виділ: Телішевский голова, Шипайло за секретаря.

— **Вихрест-мантій.** В Тернополи арештовано онogди в ринку Хуну Аделя, російского підданого літ 36, родом з люблиньской губернії. Проворний Хуна осів був первістно в Рожисках, де вихрестив ся а недавно тому явив ся під іменем Антона Груца в Острові під Тернополем. Тут мешкав він через кілька неділь і за той час познакомив ся з красавицею Явдохою Семчишин і одружив ся з нею. Та не довго жив Хуна-Антін зі своєю подругою, бо всего лиш три дні, а покинувши єї забрав на памятку 1400 К готівкою, яку она мала. Довго шукала Явдоха за своїм мужем і ані не здогадувала ся, що він перебраний крутить ся в халаті по Тернополи. Арештований Хуна-Антін признав ся до всего лиш не до крадежі повисшої суми; він каже, що ті гроші забрав опікун Явдохи. Мантія поки що замкнено в міскім арешті.

— **Втеча ґр. Толстого** потверджує, як тепер показує ся, вповні висказаний нами погляд, що в Росиї так водить ся, що „за молоду до Парижа а на старість до монастиря". Толстой при кінци свого листу до родини пише: „Трийцять літ зносив я брехню житя, збитковність і вигоду. Тепер мені то вже навкучило ся. В убожестві хочу то нещасливе житє закінчити". — Жаль бере, що бідний фільософ з Ясної Поляни аж в своїм 82 ім році житя дофільософував ся до того, що жив серед брехнї житя, збитковности і вигоди. Серед тоїже брехнї житя, ба навіть серед гіршої, жиє в Росиї богато десятків тисячів, підчас коли міліони а міліони жиють в тім убожестві, до котрого російский фільософ загужив аж на самім склоні свого житя. Біднаж і тота російска фільософія!

Але була ще й инша причина, яка спонукала фільософа в Ясної Поляни втікати на самоту а що она вивела би не лиш старенького поета але й неодного иншого з рівноваги се річ певна. Толстой в своїм листі пише:

Не шукайте мене. Чую потребу усунути ся від криків і неспокою житя. Тоті вічні відвідування

нї, що лежить на самім верху, отворіть его а я вам сейчас видам куфер.

— Ось ключ! — сказав на то незнакомий. — На самім верху лежать мої сорочки позначені буквами М. Г. Деж він?

Господар вказав на стоячий в куті куфер.

— То той сам. То мій куфер — потвердив той панок.

Скорим кроком приступив він до него і нахилив ся на него.

— Але его вже хтось отвирав — сказав він перепуджений. — Хто то зробив?

— То я — відозвав ся на то якийсь грубий голос.

Злочинець побілів як крейда і випростував ся — перед ним стояв інспектор з револьвером в руці. Непевним оком подивив ся незнакомий на двері. Там заступили єму дорогу два мужчини також з грізно піднесеними револьверами.

— В імени права арештую вас! — сказав інспектор і мов би зелізними кліщами вхопив вломника за руку. — Правда Петерсе, що то той сам? — звернув ся він ще раз до шлюсаря.

— Той сам, пане інспектор.

— Сюди, Міхельсе, Епенштайне, возьміть его!

Незнакомий не ставив ніякого опору. Він пізнав, що вже все пропало. За хвильку опісля стояв закований межи поліцистами.

— Ведіть его тепер на поліцию. Куфер возьмемо також з собою. Та й ви, Петерсе, ходіть з нами. По дорозі розкажу вам, як менї удало ся перехитрити того чоловіка.

Шлюсар зі щораз більшим здивованєм придивляв ся цілій сцені.

— Історія зовсім проста — розповідав усьміхнений урядник. — Я уважав то за певну річ, що той злодюга не виїхав ще з Гамбурґа. До втечі треба єму було гроший, він мусів їх собі насамперед роздобути а до того у великім місті більша нагода як деинде. Позаяк він очевидно не наймив собі помешканя в гостинници, то не знає нічого, що там були пошукуваня, хоч мусів бути переконаний, що за ним шукають. Ще менше міг припускати, що злодій его куфер з грішми видасть поліциї. Я длятого видав таку оповістку.

Він виймив ґазету з кишені і став читати:

„Не знакомий, котрий вчера вечером по одинайцятій годині лишив в заставі за напитки брунатний шкіряний куфер з виритими на бляшці буквами М. Г., зволить его відобрати собі по заплаченю довгу, бо в противнім случаю віддам его поліциї. Позаяк маю підозрінє, що той куфер не єсть честною власностию того, хто его заставив, то взиваю правного властителя, щоби зголосив ся до мене. І. Зорбер, гостинниця під білим лебедем".

— Той малий інсерат — говорив інспектор, усьміхаючись дальше — був тою сіткою, яку я наставив і в котру той пташок дійстно зловив ся. Я так собі розважив: Коли той драбисько прочитає ту оповістку, то погадає собі, що злодій заставив его куфер за напитки і більше вже не верне ся по него. Отже він подумає собі, що куфра ще ніхто не отворив і не набрав ніякого підозріня против его властителя. А надія, що буде міг назад відзискати зрабовану суму, буде занадто для него принадлива, як щоби він не зважив ся піти по свій куфер і его відобрати. Після того, як в інсераті було оголошено, він не сподівав ся ніякої небезпечности.

— А як би він був тої оповістки не прочитав? — спитав Петерс.

— Ну, то годі було би тоді що вдіяти — відповів на то інспектор. — Але я був певний того, що він буде пильно ґазети читати, вже хоч би лиш длятого, щоби мати потрібні для втечі інформациї. Але коли буде читати, то я був певний того, що він прийде ще того самого вечера, бо серед темноти буде ся чути безпечним. Я готов був ждати аж до одинайцятої години. Як би був прийшов пізнійше, то мали єму сказати, що господар, з котрим нині о всім умовив ся, ляг вже спати і нехай він завтра прийде. А завтра були би ми були вже на місци.

— — — — — — — — — — — —

Злочинець вже на другий день признав ся до всего. Він познакомив ся був з давнійшим помічником з обкрадженої фабрики, від котрого довідав ся поволи всего, що єму було потреба, хоч тому невинному чоловікови ані на гадку не прийшло, що его знакомий задумує. Діло удало ся єму над сподіванє і ніхто его не підозрівав. Вечером по вломі міг він спокійно виїхати до Гамбурґа. Зрабовані гроші сховав в клуночку і вложив его до свого подорожного куфра. Ніхто не здогадував ся, що той елеґантний пан з куфром то зухвалий вломник, бо такі люди звичайно не возять ся з пакунками. Коли стратив свою добичу, перебув ніч в якійсь каварні і на другий день закватирував ся в приватнім домі. Розповів господареви, що єму в ночи украв хтось куфер а той господар сам звернув его увагу на згаданий інсерат.

Так віддав ся він сам в руки поліциї і повандрував в кайданках назад до Берлина, де его будуть судити.

А Петерс, хоч его суд мусів конче засудити, одержав дуже лагідну кару і небавком вийшов на волю. За ту нагороду, яку дістав, отворив собі малий крам і тепер веде ся єму з цілою его родиною дуже добре. Властитель фабрики написав єму виразно, що як би єму не вело ся, то він готов кождої хвилі дати єму якусь посаду в своїй фабриці.

і гості, тоті вічні прошаки, заступники кінематографових і грамофонових товариств, котрі мене на Ясній поляні держать просто таки в облозі, затроїли моє житє. Мушу відпочити по тім неспокою. Трийцять літ зносив я брехню, збитковність і вигоду. Тепер мені то вже навкучило ся. В убожестві хочу то нещасливе житє закінчити.

Але й ще одну гадку насуває сей лист графа, фільософа і поета в одній особі. Толстой признає ся тут отверто, що він лиш 30 літ жив в тій брехни житя, в збитковности і вигоді. А перед тим? Граф Лев Толстой жив і перед тим так само, але видко аж в пятьдесятім році житя дофільософував ся до того, що жиє серед брехні житя, збитковности і вигоди. І ось якраз в сім факті его втечі лежить глубокий зміст фільософії людскої житя: Чоловік учений писатель і поет, мислитель і фільософ, але притім чоловік богатий із титулом графа, жив сьвідомо через 30 літ в брехні житя, в збитковности і вигодах і требаж було кінематографів та ґрамофонів, щоби вигнали его на самоту. Чи не забажало ся старенькому фільософови таки знов вигоди, хоч вже трохи иншої — спокою житя перед вічним упокоєм? На таке мабуть виходить, бо розійшла ся чутка, що Толстой десь в дорозі занедужав. З Тули наспіла нині така телеграма:

Толстой занедужав в дорозі і в супроводі доньки Александри та лікаря висів в Остапові. Лежить там тимчасом в стациїнім будинку в горячці 40 степенів.

† Померли у Львові: Теофіль Нечуя Вітославский, нотар і віцепрезидент нотариальної палаги в 63 р. житя. — Мария Ференцевичева, вдовиця по гр. к. сьвященику в 77 р. житя.— Юрий Когут, майстер бляхарский в 69 р. житя.

— **Крадежі.** Вчера по полудни добули ся злодії до помешканя п. Емак. Авербаха, офіцияла податкового, замешкалого при улици Скржиньского ч. 4, добули ся злодії і забрали значну скількість одіня і столового срібла, вартости кілька сот корон. — В Кольосеум підчас оногдашного представленя вкрадено п. Иосифі Охманьскій срібний годинник з золотим ланцушком, вартости 160 корон. — З візка властителя торговлі вудженин, Мих. Войціховского вкрадено оногди на подвірю міскої різниці пів пацюка. — За крадіж бочівки меду на шкоду купця Мошка Тавбера віддано до арештів поліцийних 18 літного Володислава Прокоповича. — До львівскої поліциї наспіла в суботу в дорозі телеґрафічній з Катовиць вість, що незвістні злодії вломили ся до склепу тамошного ювілера Ришарда Шольца і вкрали всілякі дорогоцінности загальної вартости 15.000 марок.

— **Дрібні вісти.** Вечерниці у Відни устроєні дня 3 падолиста на дохід приватної рускої ґімназиї в Яворові принесли 115 корон чистого доходу. — Як доносить „Руск. Рада“, виходяча в Коломиї, ухвалено сими днями на загальних зборах ліквідацию „Торговельно-промишленного Союза в Коломиї“ і „Прикарпатскої Крамниці“ в Яблонові. — В готели „народнім“ при ул. Казимирівскій арештувала поліция якусь Теклю Прихитко, родом з Тартакова коло Сокаля, при котрій знайдено 1074 корон. Прихитко подала на поліциї, що гроші знайдені при ній походять з продажі єї реальности в Раві. Поки що приміщено єї в поліцийнім арешті. — Вчера відставлено з суду карного до поліциї бувшого дозорця вязниць, Станислава Вальоха, котрий свого часу помагав звістному вломникови Васіньскому-Снеґуцкому і его товаришам втечи з арешту при ул. Баторня. Вальох відсидів 2 роки тяжкої вязниці з постом що 14 днів а тепер відставлять его до місця приналежности. — Льора Зеґаль, кравчиня, згубила на ул. Кароля Людвика золоту брошку з диямантами вартости 150 кор. а Авр. Дайчер з Клепарова загубив полярес, в котрім було 220 кор. готівкою і вексель на 400 кор.

— **Бурі і сніговиці** все ще лютять ся в ріжних сторонах Німеччини і Франциї. В Гамбурзї і Бремі впав обильний сніг а також і ціла Турингія покрила ся снігом. На многих лініях зелізничих рух там перерваний. В каналї Ля Манш затонуло внаслідок великої хуртовини богато рибацких суден. Мабуть згинуло і богато людий. Також з полудневої і західної Угорщини доносять про великі сніговиці і бурі.

— **Примірна громада в Галичині.** Читаємо в львівскім „Przegląd-і“: „Дуже відрадний прояв маємо нині до занотованя. Ото — як доносять з громади Турбія, в повіті тарнобжескім — тамошна рада громадска заявила ся одноголосно за знесенем коршем в селї. Зазначити треба надзвичайно інтелїґентне і розумне умотивоване дотичної ухвали. Оно звучить як слїдує:

Рада громадска заявляє ся одноголосно против шинків в громаді Турбія, бо досьвід єї научив, що шинки були причиною нарушеня публичного спокою, ширили домашні сварки, бійки, крадежі, судові жалоби, спричиняли плачі жінок і материй, руйнували майно і добробут, виставляли ґрунти на ліцитацию а громади на тисячні шкоди, видирали молодіжи честноту і честь, пожирали кроваво запрацьований гріш.... Примір тої громади єсть дійстно достойний похвали і наслідуваня.

— **Що може горівка?** В реставрациї Каганого при ул. Личаківскій пяні мулярі Ружицкий і Фурда перевернули біляр, поломили ноги і знищили сукно та зробили в той спосіб шкоду на яких 500 кор.—До шинку Шаффера при ул. Сонячній зайшов оногди зарібник Прокіп Волощак, а хоч вже був пяний, зажадав ще горівки. Коли шинкар не хотів дати, Волощак кинув ся на него і пробив єму руку ножем, так, що ніж вилїз аж другим боком.— Пияниця і авантурник, дозорець дому при ул. Театиньскій ч. 18, Михайло Вальчак, вдарив оногди без всякої причини термінатора шлюсарского Феликса Мараняка з такою силою кулаком в бік, що хлопець стративши притомність, впав на улицю. Пияницю відставлено до арешту.

Телеґрами.

Будапешт 15 падолиста. В міністерстві справ внутрішних зголошено вчера 4 случаї занедужаня а 1 случай смерти на холеру.

Льондон 15 падолиста. „Daily Chronicle“ єсть уповажнена заявити, що правительство постановило безпосередно розвязати парлямент.

Льондон 15 падолиста. Як доносить бюро Райтера з Теґерану, банк перский предложив правительству позичку в сумі 1,250.000 фунтів штерлінґів. Оферта та обнимає конверзию теперішного довгу. Крім того дав банк правительству 100.000 томанів. Гадають, що сума та має служити на цїли заведеня спокою в полудневих провінциях.

Льондон 15 падолиста. „Times“ доносить з Петербурга, що синдикат банків російских розпоряджаючий капіталом 35 міліонів рублів, виготовив плян будови зелїзниці через Перзию від Кавказу до Белюджистану. Плян той узискав вже затвердженє Столипина і Сазонова. Член думи Жеґінцев виїде до Льондону, щоби позискати Анґлїю до того проєкту.

Солунь 15 падолиста. Ватага зложена з 30 людий в уніформах турецких вояків напала на дім начальника громади Пансватера і убила его і его доньку.

Вінчестер 15 падолиста. Суд засудив німецкого поручника Гельма на заплату 250 фунтів штерлїнґів кари; крім того Гельм зложив торжественну присягу, що ніколи більше не допустить ся шпигуньства.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець.

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, **9·50**.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділю.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·52.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).